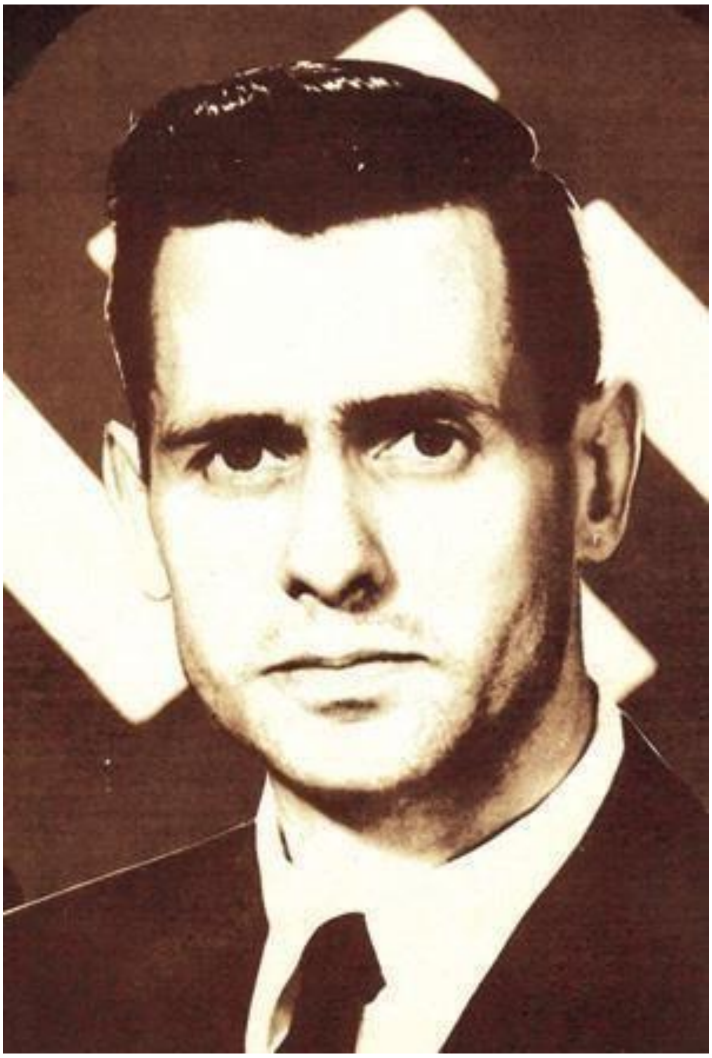
Matt Koehl

ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Το παρακάτω κείμενο δημοσιεύθηκε αρχικά το 1982 σαν άρθρο στο ανοιξιάτικο τεύχος του The National Socialist, μίας έκδοσης της WUNS (ελληνιστί Διεθνούς Ενώσεως Εθνικοσοσιαλιστών) υπό τον τίτλο:

“Hitlerism: Faith of the Future”

Επανεκδόθηκε σε μορφή βιβλίου το 1995 από το NEW ORDER υπό τον τίτλο “Faith of the Future”

Η μετάφραση έγινε πάνω στην έκδοση του 1995

Η Σαβίτρι Ντέβι έχει πει για το ακόλουθο άρθρο:

«Τίποτα... δεν θα μπορούσε να μου δώσει τόση χαρά όσο το εξαιρετικό, αντικειμενικό και λαμπρό άρθρο σας… Πήρα από εσάς, μέσα από το προφητικό σας όραμα για το αύριο (και την απαθή περιγραφή σας για το σήμερα) ένα τεράστιο, περισσότερο από προσωπικό σίγουρα, αλλά και προσωπικό αίσθημα νίκης… Για ένα διάστημα έχασα την όραση και την αντίληψη [του περιβάλλοντός μου] και ένιωσα παντού γύρω μου, στις παλιές και νέες ηπείρους και στα φλεγόμενα ερείπια της Παλαιάς Τάξης

Πραγμάτων, εκείνα που ζήτησα με όλη μου την καρδιά το 1945. Και μέσα από αυτά ένιωσα τη δυνατή, αδέσμευτη νεολαία του αύριο να ορμάει…Το όμορφο άρθρο σας με στοιχειώνει. Το έχω διαβάσει και ξαναδιαβάσει αρκετές φορές, πάντα με ανανεωμένη αγαλλίαση και αίσθημα νίκης»

«Δεν είμαστε οι τελευταίοι του χθες, αλλά οι πρώτοι του αύριο» *H. Sundermann*

I. Ιδέα & Πολιτισμός

Κάθε σπουδαία κουλτούρα, κάθε σπουδαίος πολιτισμός –κάθε ανθρώπινη τάξη πραγμάτων οποιασδήποτε σημασίας, στην πραγματικότητα– έχει μια κεντρική ιδεολογία ή *μύθο*, που παρέχει τη συναισθηματική, υπερρεαλιστική βάση για τη συγκεκριμένη τάξη πραγμάτων. Η ζωή και το πεπρωμένο ενός πολιτισμού είναι αδιαχώριστα από μια τέτοια βασική ιδέα. Λειτουργεί ως διαμορφωτικός πόλος, ο οποίος κατά τη διάρκεια μιας πολιτιστικής ζωτικής περιόδου παρέχει μια ενότητα πολιτικής, θρησκευτικής και πολιτιστικής έκφρασης.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα. Στην αρχαία Αίγυπτο, η μοναδική έννοια του *ka* βρήκε την πολιτιστική της σημασία στην κατασκευή των πυραμίδων. Παρόμοια, ο Ταοϊσμός συνδυάστηκε με τον Κομφουκιανισμό και τον Βουδισμό για να σχηματίσουν τον πνευματικό πυρήνα του παραδοσιακού κινεζικού πολιτισμού, όπως ακριβώς η λατρευτική ζωή των Ιαπώνων περιστρεφόταν γύρω από τον Σιντοϊσμό, και όπως το Ισλάμ παρείχε την πνευματική μήτρα για μια πολιτιστική άνθηση στην Εγγύς Ανατολή κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα. Μεταξύ των Ινδοευρωπαίων, ήταν η βεδική παράδοση που αποτέλεσε τη βάση για έναν εξαίσιο ινδουιστικό πολιτισμό, ενώ ένα

πάνθεο θεών και ηρώων της Κλασικής εποχής προέδρευσε στα πεπρωμένα της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης.

Αν στραφεί κανείς τώρα στη Δύση, δεν μπορεί να αποφύγει το συμπέρασμα ότι είναι η *Χριστιανική* κοσμοθέαση που βρίσκεται στην καρδιά αυτού του συγκεκριμένου πολιτισμού (αναφερόμενοι στη Δύση, εννοούμε εκείνη την εκδήλωση του ευρωπαϊκού πολιτισμού που προέκυψε μετά την κατάρρευση των κλασικών πολιτισμών της Ελλάδας και της Ρώμης και η οποία έλαβε οριστική μορφή την εποχή του Καρλομάγνου γύρω στο 800 μετά Χριστού). Πράγματι, το ίδιο το σύμβολο είναι ο πανύψηλος γοτθικός καθεδρικός ναός. Στην τέχνη, την αρχιτεκτονική, τη μουσική, τη λογοτεχνία και τη φιλοσοφία της, η Δύση διαποτίζεται από την απανταχού παρουσία του Χριστιανισμού.

Στις υπέροχες τοιχογραφίες του Μιχαήλ Άγγελου, στους πολυφωνικούς ρυθμούς του Βιβάλντι και του Μπαχ, στα λογοτεχνικά αριστουργήματα του Δάντη, του Τσόσερ και του Μίλτον, στη φιλοσοφία του Θωμά Ακινάτη, του Καντ και του Χέγκελ – σε όλα αυτά, το βαρύ σκηνικό του Χριστιανισμού διαφαίνεται αναμφισβήτητα ενάντια στον πολιτιστικό ορίζοντα.

Ακόμη και μορφές όπως ο Σαίξπηρ, ο Ρέμπραντ, ο Μότσαρτ, ο Μπετόβεν, ο Βάγκνερ και ο Σοπενχάουερ – ακόμα και ο Βολταίρος και ο Νίτσε! – του οποίου ο δημιουργικός *δαίμονας* ξεπέρασε το εκκλησιαστικό δόγμα με αξιοσημείωτο τρόπο – ακόμη και αυτοί μαρτυρούν την αναπόφευκτη παρουσία της Χριστιανικής ιδέας ως πολιτιστικό γεγονός. Και ακόμη κι αν ισχυριστεί κανείς ότι τα έργα αυτών των προσωπικοτήτων δεν είχαν καμία σχέση με το Χριστιανικό δόγμα καθαυτό, αλλά αντλούσαν την τελική τους έμπνευση από άλλες πηγές, το ίδιο το

γεγονός ότι ένα τέτοιο επιχείρημα προβάλλεται αποτελεί την πιο πειστική απόδειξη ότι ο Χριστιανισμός είναι, πράγματι, ο *μύθος* του δυτικού πολιτισμού, η βασική ιδέα γύρω από την οποία περιστρέφεται όλη η πολιτιστική έκφραση. Διότι ακόμη και όταν οι θεμελιώδεις αρχές του έχουν αμφισβητηθεί και δεν ακολουθούνται, συνεχίζει να χαρακτηρίζει το πολιτιστικό περιβάλλον και να παρέχει το κεντρικό σημείο αναφοράς για σκέψη και δράση.

Δεν είναι άνευ σημασίας ότι αυτές οι δύο κύριες γλώσσες της δυτικής σκέψης – η Γερμανική και η Αγγλική – έχουν λάβει τη σύγχρονη μορφή τους από μια μετάφραση της Χριστιανικής Βίβλου, και ότι η κύρια λειτουργία των πρώτων δυτικών πανεπιστημίων ήταν να διδάξουν Χριστιανική θεολογία, και ότι η φυσική επιστήμη –αυτό το πεδίο το τόσο μοναδικά συναρπαστικό για την Άρια διανόηση, το οποίο έφτασε να αμφισβητήσει τα ίδια τα θεμέλια της ίδιας της παραδοσιακής πίστης– ξεκίνησε πολύ ταπεινά ως η ήσυχη, συνειδητή μελέτη του κόσμου του Χριστιανικού δημιουργού. Όλα αυτά δεν είναι παρά μία εύγλωττη μαρτυρία ότι η χριστιανική κοσμοθεωρία αποτελεί, πράγματι, την πνευματική μήτρα – το ουσιαστικό κέντρο – του δυτικού πολιτισμού.

II. Ο Χριστιανισμός & Η Δύση

Όταν ο Χριστιανισμός στη μορφή του Συμβόλου της Πίστεως πρωτοεμφανίστηκε μεταξύ των Γερμανικών λαών της Βόρειας Ευρώπης, οι μελλοντικοί πρόγονοι της Δύσης υποδέχθηκαν το νέο δόγμα με μεγάλη καχυποψία και ελάχιστο ενθουσιασμό. Από την πλευρά τους, ένιωθαν πιο άνετα με τους δικούς τους ιθαγενείς θεούς και τις πεποιθήσεις τους παρά με την περίεργη νέα εισαγωγή από την Ανατολή. Ακόμη και με τη συσσώρευση Ελληνιστικών και Ρωμαϊκών

στοιχείων κατά τη μετανάστευσή του από την Ιουδαία, ο Χριστιανισμός –με τον υποκείμενο ανατολίτικο/σημιτικό χαρακτήρα του– παρέμεινε ουσιαστικά ξένος στην προσωπικότητα και τη διάθεση του περήφανου Τεύτονα. Μέσα στην ψυχή των αρχαίων προγόνων μας, η ίδια η έννοια του προπατορικού αμαρτήματος γινόταν αντιληπτή ως παράλογη και διεστραμμένη, όπως και οι εκκλήσεις για ειρηνισμό και η αυταπάρνηση θεωρήθηκαν υποτιμητικές για την έμφυτη τους αξιοπρέπεια.

Η έμφυτη θρησκευτικότητα –η Ευσέβεια δηλαδή– αυτών των ανδρών του Βορρά περιλάμβανε αξίες προσωπικής τιμής και πίστης, εμφανούς ανδρισμού, θάρρους και ηρωισμού, ειλικρίνειας, ειλικρίνειας, λογικής, αναλογίας, ισορροπίας και αυτοσυγκράτησης, σε συνδυασμό με υπερηφάνεια για τη φυλή, πνεύμα αναζήτησης και βαθύ σεβασμό για τον φυσικό κόσμο και τους νόμους του – ιδέες αντιπροσωπευτικές μιας κοσμοθεωρίας που οι πρώτοι Χριστιανοί ιεραπόστολοι βρήκαν ασύμβατες με το δικό τους δόγμα και τις οποίες προχώρησαν στο να καταδικάσουν ως *παγανιστικές*.

Αν έδειξαν ελάχιστη διάθεση να ασπαστούν τη νέα πίστη, αυτοί οι πρώτοι Τεύτονες ήταν εξίσου φιλόξενοι στη στάση τους. Με τη χαρακτηριστική σκανδιναβική ανοχή σε τέτοια θέματα, ήταν απολύτως πρόθυμοι να επιτρέψουν την ειρηνική συνύπαρξη ενός ξένου θεού δίπλα στις φυσικές θεότητες του δικού τους λαού.

Από την πλευρά του, ωστόσο, το διεισδυτικό νέο δόγμα – ωθούμενο από ένα άγνωστο μέχρι τότε σημιτικό πνεύμα μίσους και μισαλλοδοξίας – άρχισε να απαιτεί την εξάλειψη όλων των ανταγωνιστών, επιμένοντας να αποδίδονται φόρο τιμής σε έναν μόνο ζηλιάρη θεό, τον πρώην θεό της φυλής των Εβραίων – Γιαχβέ, ή Ιεχωβά – και στον γιο του. Ξένο στο

μήνυμα του, το Δόγμα της Αγάπης τώρα ένιωθε υποχρεωμένο να χρησιμοποιήσει εξίσου ξένες μεθόδους για να επιτύχει τους σκοπούς του. Υπό την αιγίδα του ξίφους και συνοδευόμενο από μαζική εξόντωση, ο χριστιανικός προσηλυτισμός σημείωσε μεγάλη πρόοδο εκεί όπου η πρώην ειρηνική πειθώ είχε αποτύχει. Με αυτόν τον τρόπο, για παράδειγμα, αποκαλύφθηκαν τα τρυφερά ελέη του Χριστιανικού σωτήρα στους Σάξονες του Widukind και στους Νορδικούς του Olaf Tryggvason. Αν και υποκριτικό και εγγενώς αντιφατικό, ήταν ωστόσο αποτελεσματικό, και έτσι όλη η Ευρώπη υποτάχθηκε στον Χριστιανισμό.

***

Θα ήταν λάθος, ωστόσο, να υποθέσουμε ότι ο Χριστιανισμός επικράτησε μόνο διά της βίας. Κατά τη διάδοση του δόγματος της και την εκπλήρωση αυτού που θεωρούσε ιερή της αποστολή, η Εκκλησία επέδειξε εκπληκτική ευελιξία και ευκαμψία. Δεν ήταν απεχθές, για παράδειγμα, να υιοθετήσει και να προσαρτήσει, για τους δικούς της σκοπούς καθώς έκρινε κατάλληλες, ορισμένες πτυχές της αρχαίας ειδωλολατρίας, ιδιαίτερα εκείνες που είχαν τις πιο σταθερές ρίζες στη λαϊκή εμπειρία των πρώτων προγόνων μας. Αυτό όχι μόνο χρησίμευσε ως βοήθημα στη διαδικασία της μεταστροφής, καθιστώντας τη Χριστιανική αντίληψη πιο ελκυστική στη σκανδιναβική προοπτική, αλλά ήταν επίσης χρήσιμο για την πρόκληση μεγαλύτερης συμμόρφωσης και υποταγής από την πλευρά αυτών που είχαν ήδη προσηλυτιστεί.

Ειδικά κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας του Πάπα Γρηγορίου, αυτή η πολιτική κυρώθηκε οριστικά. Οι πρώην ειδωλολατρικοί ιεροί χώροι οικειοποιήθηκαν ως χώροι για τα νέα παρεκκλήσια, εκκλησίες και ιερά. Η γιορτή του βόρειου χειμερινού ηλιοστασίου, η Yule, επιλέχθηκε αυθαίρετα ως τα

επίσημα γενέθλια του Χριστιανικού σωτήρα. Η ανοιξιάτικη γιορτή της αφύπνισης της Φύσης, το *Πάσχα*, ορίστηκε ως η εποχή της Χριστιανικής ανάστασης μετά το εβραϊκό Πεσάχ.

Ο εορτασμός του θερινού ηλιοστασίου, το *Μεσοκαλόκαιρο*, μετατράπηκε στη γιορτή του Αγίου Ιωάννη, συνοδευόμενη από τις παραδοσιακές πύρινες και υδάτινες τελετές. Με παρόμοιο τρόπο καταλήφθηκαν και μεταμορφώθηκαν άλλες αρχαίες γιορτές: Το Whitsuntide, ή High May, έγινε η Ημέρα της Πεντηκοστής. Το Κέλτικο φεστιβάλ του Samhain έγινε Χάλλογουιν. Και η Σαρακοστή, αποκτώντας χριστιανικό πρόσημο, αντικατέστησε μία παλιά γιορτή με το ίδιο όνομα.

Η χριστιανική προσαρμογή δεν περιοριζόταν μόνο σε ιερές ημέρες, αλλά επεκτάθηκε και σε ειδωλολατρικές θεότητες, έθιμα και σύμβολα. Ένα πλήθος αγίων και αγγέλων, για παράδειγμα – για να μην αναφέρουμε τους δαίμονες – ήρθε να αντικαταστήσει τους διάφορους θεούς και ήρωες των προχριστιανικών χρόνων. Το τελετουργικό ράντισμα των βρεφών έγινε Χριστιανικό βάπτισμα ή βάπτιση, ακριβώς όπως η ωφέλιμη επίδραση του αγιασμού γενικότερα ανακαλύφθηκε γρήγορα από τη νέα πίστη. Ομοίως, το αναμμένο δέντρο και ο αειθαλής στολισμός την περίοδο των Χριστουγέννων μεταφέρθηκαν σχεδόν ανέπαφα από προηγούμενο ειδωλολατρικό έθιμο. Ακόμη και ο ίδιος ο Σταυρός προήλθε από προχριστιανικές πηγές, αντικαθιστώντας τα προγενέστερα Ψάρια, Περιστέρια και Άστρα ως έμβλημα της πίστης – γεγονός που οδήγησε σε σημαντική αγωνία και διαμάχη όταν εισήχθη για πρώτη φορά στην πρώτη Εκκλησία!

Και έτσι, εκτός από εκείνα τα Ελληνιστικά, Ρωμαϊκά και Βαβυλωνιακά στοιχεία που ήδη επικαλύπτουν έναν αρχικό εβραϊκό πυρήνα, ένα βόρειο συστατικό εισήχθη τώρα στην πνευματική *συνένωση* που επρόκειτο να γίνει ο μεσαιωνικός

Χριστιανισμός. Με όλες αυτές τις προσαυξήσεις, ωστόσο, ήταν ουσιαστικά η εξωτερική μορφή της πίστης που επηρεάστηκε και τροποποιήθηκε. Η εσωτερική ουσία του δόγματος διατήρησε τον βασικά ανατολίτικο/σημιτικό χαρακτήρα της.

Αν το νέο δόγμα δεν ήταν ιδιαίτερο όπως ο Ιουδαίος γονέας του, αυτό είχε να κάνει με τη συλληφθείσα λειτουργία εξισωτισμού μεταξύ των μη Εβραίων. Διότι αυτό που αρχικά ήταν μια αποκλειστικά εβραϊκή αίρεση είχε γίνει –στην περίπτωση του Φαρισαίου Σαούλ/Παύλου– μια παγκόσμια πίστη που κατευθυνόταν προς τον Άριο κόσμο, αρνούμενη την εγκυρότητα όλων των φυλετικών, εθνοτικών και προσωπικών διακρίσεων.

Έτσι, από αυτό το ξένο μικρόβιο αναδύθηκε η πίστη που επρόκειτο να αποτελέσει το πνευματικό καλούπι του δυτικού πολιτισμού.

III. Η Παρακμή του Χριστιανισμού

Η επιβολή του Χριστιανισμού στους Άριους λαούς της Βόρειας Ευρώπης είχε μία εμφανής επίδραση. Προέκυψε από μια εσωτερική ένταση, μια ανησυχία - ένα *άγχος* - που ήταν ένα εξέχον χαρακτηριστικό του δυτικού πολιτισμού από την γέννηση του. Σε όλη την ιστορία της Δύσης, υπήρχε πάντα ένας ψυχικός αγώνας που τον ένιωθαν πιο έντονα τα οξυδερκή πνεύματα της φυλής, και που προκλήθηκε από την αντίφαση μεταξύ των αντεστραμμένων αξιών και των αρχών ενός ανατολίτικου/σημιτικού συστήματος πεποιθήσεων από τη μια πλευρά και των φυσικών θρησκευτικών αισθήσεων του σκανδιναβικού/Άριου ανθρώπου από την άλλη. Αν το πρώτο παρείχε την ιδεολογική μήτρα του πολιτισμού, ήταν το δεύτερο που παρείχε τη δημιουργική έμπνευση, τη θεϊκή σπίθα. Πράγματι, οι μεγαλύτερες στιγμές του δυτικού

πολιτισμού ως εκδήλωση της άριας ιδιοφυΐας –είτε εκφραζόταν σε μια ειδικά Χριστιανική είτε εξωχριστιανική μορφή– συνέβησαν παρόλη την αυστηροποίηση του εκκλησιαστικού δόγματος, αντί εξαιτίας αυτού. Ο Δάντης, ο Chaucer, ο Spenser, ο Σαίξπηρ, ο Milton, ο Γκαίτε, ο Schiller, ο Shelley, ο Wordsworth, ο Keats, ο Λόρδος Βύρων, ο Λεονάρντο ντα Βίντσι, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Ραφαήλ, ο Μποτιτσέλι, ο Dürer και ο Rembrandt το μαρτυρούν όπως και οι Βιβάλντι, Μπαχ, Handel, Haydn, Μότσαρτ, Μπετόβεν, Βάγκνερ και Μπρούκνερ.

Όπως είδαμε, ο εξωτερικός χαρακτήρας του Χριστιανισμού τροποποιήθηκε πολύ στη μεταμόρφωσή του από μια μικρή εβραϊκή λατρεία στην πανίσχυρη θρησκεία της Δύσης. Ο μεσαιωνικός θεσμός γνωστός ως Ιπποτισμός, στην πραγματικότητα, με τον εκλεπτυσμένο κώδικα τιμής του – που εκτός από τα χριστιανικά του στοιχεία αντανακλούσε πιο σωστά τις προοπτικές και τα ήθη μιας προχριστιανικής εποχής – προέκυψε από αυτήν ακριβώς τη διαδικασία και παρείχε ένα *τρόπο ζωής* για τα αντίπαλα πνευματικά ενδιαφέροντα κατά τον Μεσαίωνα. Έτσι, μέσω μιας αμοιβαίας προσαρμογής περιοριζόταν σε μεγάλο βαθμό η υποκείμενη αντίφαση. Και όμως, παρά την όποια θεσμική προσαρμογή, η αδιαθεσία που προέρχεται από μια ξένη ιδέα παρέμεινε μέσα στον πολιτισμικό ιστό.

Η κοινωνική και πνευματική ανταπόκριση σε αυτή την εσωτερική ένταση διέφερε. Από την πλευρά τους, οι βασιλιάδες, οι αυτοκράτορες και άλλοι κοσμικοί άρχοντες έτειναν να αντιμετωπίζουν το θέμα με κυνική αποστασιοποίηση, συμβιβαζόμενοι και προβάλλοντας ανάλογη αντίσταση όπως υπαγόρευαν οι πολιτικές απαιτήσεις.

Ανάμεσα στους μελετητές και τους στοχαστές, από την άλλη πλευρά, υπήρχαν εκείνοι που, όπως ο Τζορντάνο Μπρούνο, ξεσηκώθηκαν ανοιχτά ενάντια στο εκκλησιαστικό δόγμα. Συχνότερα, ωστόσο, οι αντιδράσεις εκδηλώνονταν σε έμμεσες προσπάθειες προσανατολισμού του χριστιανικού δόγματος προς την έμφυτη Άρια θρησκευτικότητα. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα για τους μύστες του Μεσαίωνα, όπως ο Scotus Erigena, ο Amalric της Bena και ο Meister Eckhart, οι οποίοι –υπερβαίνοντας τη θεολογία της Εκκλησίας– κοίταξαν προς τα εσώτερα των ψυχών τους και στην ίδια τη Φύση για να ανακαλύψουν το βασίλειο του Θεού.

Με την Αναγέννηση, όμως, εμφανίστηκε το πιο σημαντικό κίνημα για την αμφισβήτηση του εκκλησιαστικού δόγματος – ένα κίνημα που στην πραγματικότητα θα έθετε σε κίνηση μια μη αναστρέψιμη αλυσίδα γεγονότων που θα οδηγούσε τελικά στην απαξίωση αυτού του δόγματος ως βασικής ιδέας για έναν πολιτισμό. Τώρα, για πρώτη φορά, η Προμηθεϊκή παρόρμηση μπόρεσε να ξεφύγει από το καλούπι των κληρικών. Η τέχνη έφτασε να εκφράσει, όχι απλώς μια στείρα σημιτική άποψη, αλλά τα συναισθήματα μιας φυλετικά βόρειας ψυχής – μια αρκετά αξιοσημείωτη εξέλιξη, που ανήγγειλε ότι η δημιουργική ζωτικότητα είχε ξεπεράσει τις μυθικές αρχές του πολιτισμού. Ολόκληρη η ιουδαιοχριστιανική κοσμολογία τέθηκε υπό αμφισβήτηση από νέες ανακαλύψεις στις φυσικές και λογικές επιστήμες. Ξεκίνησε η εξερεύνηση σε άγνωστες θάλασσες.

Ίσως η πιο επαναστατική εξέλιξη αυτής της εποχής, ωστόσο, να ήταν η ανακάλυψη του τυπογράφου από τον Ιωάννη Γουτεμβέργιο, η οποία επέτρεψε μια ευρύτερη κυκλοφορία της γνώσης – διαφορετικής από αυτήν που εκφέρει εκκλησιαστική ιδεολογία, μίας γνώσης που υπερβαίνει τη βασική ιδεολογία του πολιτισμού.

***

Η πιο σημαντική συνέπεια της εφεύρεσης του Γουτεμβέργιου παρατηρείται στην Προτεσταντική Μεταρρύθμιση, στην οποία συνέβαλε και την ανάπτυξη της οποίας επηρέασε σε μεγάλο βαθμό. Μέχρι την εποχή του Μαρτίνου Λούθηρου, το επίκεντρο της Χριστιανικής εξουσίας ήταν ο Παπισμός, τα λόγια του οποίου ήταν αναμφισβήτητα σε θέματα πίστης και δόγματος. Τώρα, με το μεγάλο σχίσμα στον Χριστιανικό κόσμο, παρουσιάστηκε μια άμεση πρόκληση στην εκκλησιαστική εξουσία. Ασφαλώς δεν ήταν, φυσικά, η πρόθεση του Λούθηρου και των άλλων διαφωνούντων να υπονομεύσουν ή να εξαλείψουν τη Χριστιανική πίστη. Μάλλον το αντίθετο. Ήθελαν απλώς να την μεταρρυθμίσουν. Κι όμως, αμφισβητώντας τον μοναδικό ενοποιητικό θεσμό του Χριστιανικού κόσμου και προκαλώντας διάσπαση στις Χριστιανικές τάξεις, άνοιξαν άθελά τους την πόρτα στη δυσπιστία απέναντι στον ίδιο τον Χριστιανικό *μύθο*.

Για να αντικαταστήσει την παπική εξουσία σε θρησκευτικά ζητήματα, ο Λούθηρος πρότεινε να αντικατασταθεί η εξουσία της Βίβλου. Έτσι, με την προοπτική να χρησιμοποιήσει την εφεύρεση του Γουτεμβέργιου, ανέλαβε το θαυμάσιο έργο της μετάφρασης σκοτεινών εβραϊκών γραφών στη γερμανική γλώσσα – την αιώνια κακοτυχία του Χριστιανισμού. Είναι ειρωνικό ότι στην αναζήτησή του για πνευματική ελευθερία, ο Μεγάλος Μεταρρυθμιστής έπρεπε να είχε απορρίψει τον δεσποτισμό του Παπισμού μόνο για να ασπαστεί την τυραννία της Τορά και των αρχαίων Εβραίων προφητών. Τα απόκρυφα κείμενα που είχαν παραμείνει σε μουχλιασμένα ράφια πίσω από κλειστούς τοίχους και δεν ήταν προσβάσιμα παρά μόνο σε ιερείς και θεολόγους έγιναν πλέον παγκόσμια ιδιοκτησία. Και

τώρα, αντί για μια ενιαία αρχή στα ζητήματα της Χριστιανικής ερμηνείας, όλοι –και κανένας– έγιναν αυθεντίες. Από αυτό θα μπορούσε να υπάρχει μόνο ένα αποτέλεσμα: αντίφαση και σύγχυση.

Η επίδραση στα ευφυή μυαλά, φυσικά, ήταν καταστροφική. Διότι εδώ ήταν πλέον δυνατό –με τον καλύτερο ταλμουδικό τρόπο– να αποδειχθούν αλληλοαναιρούμενες απόψεις με αναφορά στα ίδια σημιτικά κείμενα. Όχι μόνο αυτό, αλλά η κριτική εξέταση της Βιβλικής λογοτεχνίας δημιούργησε σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με την αλήθεια και την εγκυρότητα του ίδιου του θέματος, για να μην αναφέρουμε την ιδιόμορφη νοοτροπία των διαφόρων συγγραφέων της. Για πρώτη φορά, τα οξυδερκή μυαλά μπόρεσαν να παρατηρήσουν την προφανή αντίφαση μεταξύ της εμπειρικής πραγματικότητας και αυτού που ισχυριζόταν ως ιερή γραφή.

Σταδιακά αναπτύχθηκε η εσωτερική συνειδητοποίηση ότι η ίδια η πίστη ήταν ελαττωματική, και η δημιουργική ιδιοφυΐα άρχισε να κοιτάζει πέρα από την ιδεολογία της Εκκλησίας για έμπνευση και κατεύθυνση. Ακόμη και σε εκείνες τις περιπτώσεις όπου τα Χριστιανικά μοτίβα συνέχισαν να παρέχουν την εξωτερική μορφή για την καλλιτεχνική έκφραση – όπως στα έργα των Μπαχ, Corelli και Rubens, για παράδειγμα– ο ζωτικός *δαίμονας* που μίλησε ήταν ξεκάθαρα παραχριστιανικός και μίας θρησκευτικής τάξης που υπερέβαινε το εκκλησιαστικό δόγμα . Με αυτό τον τρόπο, ακόμη και η Αντιμεταρρύθμιση, και ο στιλιστικός τρόπος που ενέπνευσε, υπέκυψε στην αναπτυσσόμενη *σκέψη*. Είχε αρχίσει να παρακμάζει η παραδοσιακή πίστη, και η δημιουργικότητα των Άριων άρχισε τώρα όλο και περισσότερο να αναζητά το θείο προς άλλες κατευθύνσεις. Σε διανοητικό επίπεδο, η φιλοσοφία – που είχε διαχωριστεί από

καιρό από τη θεολογία– επιδίωκε τη δική της ανεξάρτητη αναζήτηση της αλήθειας, ενώ στο καλλιτεχνικό επίπεδο μια διαδοχή υφολογικών περιόδων – ωθούμενη από ακατανίκητη εσωτερική ένταση – αναζητούσε όλο και νεότερες μορφές έκφρασης. Έτσι, το Μπαρόκ, έχοντας εκμεταλλευτεί όλες τις δυνατότητές του, έδωσε τη θέση του στο Ροκοκό και στο Κλασικό, που με τη σειρά τους υποχώρησαν στον Ρομαντικό του περασμένου αιώνα και στον Ιμπρεσιονιστή, τον οποίο διαδέχθηκε πλέον η σύγχρονη εποχή – που ολοκληρώνει το ιστορική εμπειρία της Δύσης.

***

Σήμερα ο Χριστιανισμός έχει φτάσει στο τελικό του στάδιο. Τόσο από πνευματική όσο και από επιστημονική άποψη, οι θεμελιώδεις πεποιθήσεις του έχουν γίνει αβάσιμες. Οι πρόοδοι της Άριας επιστήμης έχουν γκρεμίσει για πάντα τους παλιούς εβραϊκούς μύθους. Η συνολική επίδραση μορφών όπως ο Κοπέρνικος, ο Γαλιλαίος, ο Κέπλερ, ο Νεύτωνας και ο Δαρβίνος δεν θα μπορούσαν να κατασταλούν αιώνια με εκκλησιαστικά διατάγματα. Όταν το εκκλησιαστικό δόγμα, για παράδειγμα, επέμενε ότι η Γη ήταν το κέντρο του σύμπαντος και η επιστημονική έρευνα απέδειξε το αντίθετο, ο Άριος άνθρωπος αναγκάστηκε από το έμφυτο σεβασμό του για την αλήθεια να δεχτεί τη δεύτερη σε βάρος της πρώτης. Με αυτόν τον τρόπο, ήρθε να αμφισβητήσει όλες τις άλλες πτυχές ενός άλλοτε ιερού συστήματος πεποιθήσεων.

Για τη σύγχρονη Εκκλησία, αυτό θέτει ένα αδύνατο δίλημμα. Όσο περισσότερο ακολουθεί τα θεμελιώδη δόγματά της, τόσο πιο παράλογα θα εμφανίζονται και τόσο πιο γρήγορη θα είναι η καταστροφή της. Από την άλλη πλευρά, από τη στιγμή που θα επιχειρήσει να συμφιλιωθεί με τα ευρήματα της επιστήμης μέσω της επανερμηνείας και του

επαναπροσδιορισμού των βασικών αρχών της, αυτομάτως παραχωρεί την ηθική της θέση και τον ίδιο τον λόγο ύπαρξης της ως κριτής της αλήθειας.

Είναι γεγονός ότι ο Χριστιανισμός, ως κυρίαρχη ιδεολογία της Δύσης, έχει αποτύχει. Έχει εξαντλήσει όλες τις ιστορικές του δυνατότητες. Δεν φέρει πλέον τη συναισθηματική, μυθική, μαγνητική δύναμη που είναι απαραίτητη για να κατευθύνει την πνευματική ζωή ενός πολιτισμού. Πράγματι, είναι μια αναλωμένη πολιτιστική δύναμη που δεν είναι πλέον ικανή να προσαρμοστεί επιτυχώς στις νέες οργανικές πραγματικότητες.

Όλα αυτά μπορούν εύκολα να φανούν στο κενό και τη στειρότητα της σύγχρονης πολιτιστικής έκφρασης – αντανακλώντας την απουσία πραγματικών πνευματικών αξιών– καθώς και στην εκκοσμίκευση της ίδιας της Χριστιανικής ιδέας στη φιλελεύθερη δημοκρατία και στο μαρξισμό. Ιδιαίτερα παρατηρείται αυτό στη διαδικασία του οικουμενισμού και στον δια-θρησκευτικό/δια-ιδεολογικό διάλογο, που αποτελεί την πιο ξεκάθαρη παραδοχή του Χριστιανισμού ότι απέτυχε και δεν έχει πλέον τίποτα ζωτικό να προσφέρει. Αφού η Εκκλησία παραδέχεται ότι τα δόγματά της είναι ίσα με εκείνα του μη
πιστού, τότε γιατί να είναι κάποιος πιστός;

Δεν είναι άνευ σημασίας ότι ενώ η επιρροή του Χριστιανισμού μειώνεται στη Δύση, - μέσω της καθαρής δύναμης της δημογραφικής πίεσης - κερδίζει ψυχές και επεκτείνεται μεταξύ των μη Λευκών. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στη Λατινική Αμερική, αλλά και στην Αφρική και –σε μικρότερο βαθμό– στην Ασία επίσης. Αυτή η εξέλιξη, φυσικά, δεν ξέφυγε από την προσοχή της Εκκλησίας, η οποία – με άσεμνες διαφυλετικές στάσεις και προσπάθειες να χωριστεί από το ιστορικό της Δυτικό περιβάλλον – επέλεξε να

ανακατευθύνει τη Χριστιανική έκκληση προς τον έγχρωμο κόσμο ως την κύρια περιοχή του ενδιαφέροντος και της ανησυχίας της. Εγκαταλείποντας, ωστόσο, τον Δυτικό του ρόλο, ο Χριστιανισμός ανακοίνωσε το τέλος του ως πολιτιστική δύναμη. Έτσι, ό,τι και αν αντιπροσώπευε παραδοσιακά για τις προηγούμενες γενιές Ευρωπαίων και Βορειοαμερικανών δεν το αντιπροσωπεύει πλέον.

Ως εκ τούτου, θα ήταν λάθος να υποθέσουμε ότι η ιουδαιοχριστιανική ιδέα έχει κάτι να προσφέρει στους λευκούς λαούς στον σύγχρονο αγώνα τους για επιβίωση – ότι θα μπορούσε με οποιονδήποτε τρόπο να αντιμετωπίσει τις ζωτικές ανάγκες και τις ανησυχίες της υπό εξαφάνιση της Άριας ζωής σε αυτόν τον πλανήτη. Αυτό που υπάρχει τώρα στο όνομα του Χριστιανισμού –εκτός από ορισμένες νοσταλγικές, οπισθοδρομικές προσπάθειες αναβίωσης ενός ιστορικού πτώματος σε έναν κόσμο αβεβαιότητας και προσωπικής ανασφάλειας– δεν είναι τίποτα άλλο από έναν απολιθωμένο φορμαλισμό και στείρο νομιναλισμό χωρίς γνήσια ζωντάνια ή ουσία, αντικατοπτρίζοντας την περιθωριακή συνάφεια αυτής της ιδεολογίας στη σημερινή κοινωνία. Γιατί μπροστά στις σύγχρονες πραγματικότητες, η Χριστιανική κοσμοθεωρία απλώς δεν έχει τίποτα άλλο να πει. Έχει εκπληρώσει τον ιστορικό της ρόλο. Είναι πλέον ετοιμοθάνατη. Στην καλύτερη περίπτωση, είναι άσχετη. Στη χειρότερη, είναι ένας ορκισμένος εχθρός, μια θανάσιμη απειλή για την Άρια φυλή και την επιβίωσή της.

Μπορεί κάλλιστα να υποστηριχθεί ότι οι χείριστες συνέπειες ενός τέτοιου ιδεολογικού και πνευματικού λάθους ήταν πολύ λιγότερο εμφανείς πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ισχύει το ίδιο σήμερα, ωστόσο, όταν τα τελικά αποτελέσματα αυτού του λάθους μπορούν να φανούν ξεκάθαρα; Για περισσότερο από μια χιλιετία τώρα, ο

Χριστιανισμός κατέχει το μονοπώλιο ως ο αυτοαποκαλούμενος θεματοφύλακας της πνευματικής και ηθικής ευημερίας μιας ολόκληρης πολιτιστικής τάξης – για την οποία πρέπει εύλογα να υποθέσει κανείς ότι έχει αποδεχτεί τη συνακόλουθη ευθύνη. Ποιοι είναι, λοιπόν, οι καρποί του πνευματικού του καθεστώτος; Τους βλέπουμε παντού γύρω μας. Είναι τα συμπτώματα ενός άρρωστου πολιτισμού: παρακμή, εκφυλισμός, φθορά, διαφθορά, ρύπανση, εγωισμός, ηδονισμός, υλισμός, μαρξισμός και τελικά – αθεϊσμός. Ναι, *αθεϊσμός*. Καταστρέφοντας οποιοδήποτε φυσικό θρησκευτικό συναίσθημα υπήρχε κάποτε στις καρδιές του λαού μας και αντικαθιστώντας το με ξένους μύθους και δεισιδαιμονίες, πρέπει τώρα να φέρει την πλήρη ευθύνη για τη μειωμένη ικανότητα πνευματικής πίστης στον λαό μας.

Ίσως θα αντιταχθεί ότι η ίδια η Εκκλησία είναι αντίθετη σε όλα τα παραπάνω *αυτόκλητα*. Λυπάμαι; Η ευθύνη για αυτό που έχει διεκδικηθεί ως θεϊκή κατηγορία δεν μπορεί να αποφευχθεί τόσο εύκολα. Πέρα από τα λόγια, αυτά τυχαίνει να είναι τα πραγματικά *αποτελέσματα* της επίγειας βασιλείας της.

Το Προμηθεϊκό πνεύμα του Άριου ανθρώπου, από την πλευρά του, πρέπει τώρα να κοιτάξει προς άλλες κατευθύνσεις

IV. Το Λυκόφως της Δύσης

Όπως είδαμε, η ουσιαστική πηγή της παρακμής της Δύσης βρίσκεται στην αποτυχία της κεντρικής ιδεολογίας, ή του *μύθου*, που έχει αποτελέσει τα θεμέλιά της. Μόλις τα δόγματα της κυρίαρχης πίστης αμφισβητήθηκαν - μια αναπόφευκτη εξέλιξη, δεδομένων των παράλογων ισχυρισμών του χριστιανικού δόγματος από τη μια και της

φιλαλήθους φύσης του Άριου ανθρώπου από την άλλη - ήταν μόνο θέμα χρόνου προτού τεθεί υπό αμφισβήτηση ολόκληρη η πολιτιστική τάξη που στηριζόταν πάνω της.

Με την απώλεια της πίστης στην καθοδηγητική της ιδεολογία –δηλαδή με τον θάνατο του Χριστιανισμού– η Δύση έχει χάσει την πίστη της στον εαυτό της και ο θάνατός της γίνεται αναπόφευκτος. Διότι, η χριστιανική κοσμοθεωρία βρίσκεται στην καρδιά και την ψυχή της Δύσης, διαπερνώντας την τέχνη και τον πολιτισμό της. Δεν ήταν τυχαίο, για παράδειγμα, ότι στο παρελθόν ο όρος «Χριστιανικός κόσμος» ήταν συνώνυμος με τη Δύση.

Οι πολιτισμοί ζουν και πεθαίνουν με τους θεούς τους. Το ότι ο θεός της Δύσης έπρεπε να πεθάνει ήταν προκαθορισμένο εξαρχάς, και με αυτή την έννοια πρέπει να γίνει κατανοητή η περίφημη διακήρυξη του Νίτσε (σ.τ.μ.: ο Koehl εννοεί το «Ο Θεός είναι νεκρός»). Διότι, πώς θα μπορούσε μια εισαγωγή από τη Μέση Ανατολή να ικανοποιήσει μόνιμα τις πραγματικές πνευματικές ανάγκες του Άριου ανθρώπου; Ο Γιαχβέ/Ιεχωβάς θα μπορούσε να σκοτώσει τον Δία, τον Όντιν και τον Θορ. Πώς θα μπορούσε όμως να διατηρήσει για πάντα τη μυθοπλασία ότι ήταν ο πραγματικός πατέρας των παιδιών τους;

Αν αγνοήσουμε κάθε εφήμερο αναβιωτισμό, είναι ξεκάθαρο ότι ο πολιτισμός της Δύσης έχει φτάσει πλέον στο σημείο της πρακτικής δυσπιστίας και αθεΐας, γεγονός που αντανακλάται σε κάθε τομέα των σύγχρονων πολιτιστικών προσπαθειών. Η ατονία και η εκδήλωση ξένων ρυθμών στη μουσική, η αμορφία και η παραφροσύνη στη ζωγραφική και τις πλαστικές τέχνες, η φτήνια και η χυδαιότητα στη λογοτεχνία και στη σκηνή, η ταχύτητα και η γκροτέσκ ασχήμια της γραμμής στην αρχιτεκτονική – όλα αυτά αποτελούν ανησυχητικές μαρτυρίες για ένα πνευματικό κενό

και μία στειρότητα, έναν αποπροσανατολισμό και μία έλλειψη κατεύθυνσης, μία απουσία αξιών και προτύπων και ενός *ήθους* πληροφόρησης της καλλιτεχνικής έκφρασης.

Είναι η σύγχρονη τεχνολογία, ωστόσο, η οποία – αναλαμβάνοντας μια ωφελιμιστική λειτουργία σε μια άψυχη, υλιστική κοινωνία παραγωγής/κατανάλωσης, αντί να εξυπηρετεί έναν ανώτερο πολιτιστικό σκοπό – εκφέρει την καταληκτική δήλωση ότι ο δυτικός πολιτισμός δεν έχει τίποτα άλλο να πει. Η Δύση, ως πολιτισμός, έχει εξαντλήσει όλες τις ιστορικές της δυνατότητες, χωρίς να μπορεί να διαλέξει μία νέα πορεία. Αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει ότι ο ίδιος ο Άριος άνθρωπος δεν διαθέτει πλέον δημιουργική ικανότητα. Όμως η ιδιοφυΐα και τα ταλέντα του πρέπει τώρα να εκφραστούν σε ένα *μετα*-δυτικό πλαίσιο. Ο ίδιος ο δυτικός πολιτισμός δεν μπορεί να βιώσει μια αναγέννηση. Έχει εκμεταλλευτεί και ξοδέψει τις δυνατότητές του και κατέστρεψε τη μοναδική του ελπίδα για αναζωπύρωση, ώστε τώρα δεν μπορεί παρά να βυθιστεί στην παρακμή και να πεθάνει. Η Παλαιά Τάξη Πραγμάτων είναι καταδικασμένη.

Όχι μόνο είναι αναπόφευκτη η οριστική κατάρρευση της Δύσης, αλλά για να αναδυθεί μια Νέα Τάξη Πραγμάτων μια τέτοια κατάρρευση είναι ιστορικά επιτακτική. Γιατί μόνο από έναν νέο σχηματισμό μπορεί να υπάρξει η δυνατότητα φυλετικής σωτηρίας για τον Άριο άνθρωπο. Πράγματι, αυτός ο πολιτισμός *πρέπει* να πεθάνει, ώστε πάνω στα ερείπιά του να αναπτυχθεί τώρα ένας νέος και μεγαλύτερος πολιτισμός. Αυτό είναι το νόημα και το μήνυμα των σύγχρονων γεγονότων. Αυτή είναι η σιδερένια θέληση της ιστορίας.

V. Η Τραγωδία του 1945

Η πτώση του Βερολίνου στις ανατολικές ορδές το 1945 αντιπροσωπεύει μια αποφασιστική καμπή στην ιστορία του

κόσμου. Πολύ λίγοι έχουν ακόμη κατανοήσει την πραγματική σημασία του, αν και πολλοί έχουν υποστηρίξει τις υποθετικές δυνατότητες μιας παρέκκλισης σε αυτή τη μοιραία σύγκρουση. Δυστυχώς, το σενάριο ήταν προκαθορισμένο και περιλάμβανε στοιχεία τα οποία ούτε μια υπεράνθρωπη παρέμβαση δεν μπορούσε να συγκρατήσει ή να ξεπεράσει.

Τα γεγονότα του 1945 δεν ήταν, στην πραγματικότητα, παρά η τελευταία σκηνή ενός μεγάλου τραγικού δράματος που ξεκίνησε στις 20 Απριλίου 1889, όταν μια πολύ αξιόλογη φιγούρα εμφανίστηκε σε αυτόν τον κόσμο για να προαναγγείλει την έναρξη του δεύτερου μισού της ανθρώπινης ιστορίας. Όμως, παρόλο που η γέννηση αυτής της εξαιρετικής προσωπικότητας σηματοδοτεί την αρχή μιας νέας εποχής, το επίγειο έργο του περιοριζόταν από τις ανάγκες της Παλαιάς Τάξης Πραγμάτων. Και εδώ είναι που εισέρχεται το τραγικό στοιχείο. Διότι, ήρθε στον κόσμο κατά τη διάρκεια μιας ιστορικής ακμής –κατά την περίοδο που μία Τάξη Πραγμάτων πεθαίνει και μία άλλη δεν έχει γεννηθεί ακόμα– η οποία καταδίκασε όλες τις αξιόλογες προσπάθειές του και απέκλεισε τη δυνατότητα εκπλήρωσης της Ιδέας του κατά τη θνητή ζωή του.

Ίσως είναι η μέγιστη ιστορική ειρωνεία ότι ήταν ο Αδόλφος Χίτλερ, ο πατέρας μιας νέας εποχής, που πρόσφερε στη Δύση την τελευταία της ευκαιρία για ανάνηψη και ανανέωση. Με την εμφύσηση νέου πνεύματος στον παλιό πολιτισμό και με την υπεράσπιση των κύριων θεσμικών του μορφών – όπως πρότεινε ο *Αρχηγός* – είναι κατανοητό ότι η Παλαιά Τάξη Πραγμάτων θα μπορούσε να παρατείνει την ιστορική της ζωή, ίσως ακόμη και για άλλη μια χιλιετία. Ωστόσο, δεν ήταν γραφτό να γίνει. Η αποσύνθεση ήταν πολύ προχωρημένη. Στην αρρωστημένη και παραληρηματική

κατάστασή της, η Δύση απέρριψε το ένα χέρι που θα μπορούσε να την είχε σώσει από τον επικείμενο θάνατο.

Από εκεί και πέρα, όμως, η αντίφαση μεταξύ των αξιών του Παλαιού και του Καινούργιου ήταν απλώς πολύ μεγάλη. Σε τελική ανάλυση, αυτές οι αξίες ήταν αντίστοιχα αντικρουόμενες. Έτσι, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν, στην πραγματικότητα, ένας «πόλεμος ενάντια στη Δύση», όπως κατηγορούν οι επικριτές του Εθνικοσοσιαλισμού. Αντιπροσώπευε έναν τιτάνιο αγώνα μεταξύ του Παλαιού και του Καινούργιου. Δυστυχώς, οι εδραιωμένες δυνάμεις του Παλαιού - ακόμα και στην παρακμιακή και ετοιμοθάνατη κατάστασή τους - αποδείχθηκαν στιγμιαία πολύ τρομερές για το νεογέννητο Καινούργιο.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ - και αυτό δεν είναι χωρίς σημασία - ότι το Τρίτο Ράιχ, το προσωρινό κράτος του Καινούργιου, είχε μολυνθεί βαριά και *θανάσιμα* από ιδέες και στοιχεία που μεταφέρθηκαν από το Παλαιό. Το Καινούργιο δεν είχε επικρατήσει ολοκληρωτικά έναντι του Παλαιού. Διότι, δεν είχε σχεδόν καθόλου χρόνο. Στην πραγματικότητα, μετά βίας είχε αρχίσει. Η ίδια η φύση της εισαγωγής του, που υπαγορεύτηκε από τις πολιτικές και κοινωνικές πραγματικότητες της Γερμανίας του τότε, περιλάμβανε μια σταδιακή, εξελικτική μετάβαση από το Παλαιό στο Καινούργιο, αντί για μία βίαιη αναταραχή – που δεν θα ήταν ούτε εφικτή ούτε δικαιολογημένη υπό τις υπάρχουσες ιστορικές περιστάσεις. Συνεπώς, διαπιστώνουμε ότι με το ξέσπασμα του πολέμου το 1939, η παλιά σκέψη, οι παλιές συμπεριφορές, οι παλιές συνήθειες και τα παλιά ενδιαφέροντα συνέχισαν να επιμένουν σε πολλά τμήματα της Γερμανικής κοινωνίας. Οι καινούργιοι τρόποι εξακολουθούσαν να είναι πολύ αδύναμοι. Δεν είχε

παραχωρηθεί ούτε καν ο χώρος για την εισαγωγή της απαραίτητης ριζικής αλλαγής, με αποτέλεσμα η νέα σκέψη και οι νέες συμπεριφορές που θα μπορούσαν να είχαν δημιουργήσει το επιπλέον περιθώριο επαναστατικού ηθικού για να πραγματοποιηθεί μια διαφορετική συνέχεια να μην έχουν ποτέ την ευκαιρία να αναπτυχθούν σωστά.

Έτσι, η έκβαση αυτού του τραγικού δράματος δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική. Η μοίρα είχε διαλέξει τον χρόνο και τον τόπο και είχε ετοιμάσει το σκηνικό και τα γεγονότα εξελίσσονταν με τον καθορισμένο τρόπο. Ωστόσο, ακόμη και αυτή η κατακλυσμιαία τραγωδία – με τον θάνατό του Θεϊκού πρωταγωνιστή της και του μαρτυρικού λαού του – ήταν ιστορικά αναγκαία για δύο λόγους:

- Πρώτον, οδήγησε σε ένα αποφασιστικό χτύπημα στην Παλαιά Τάξη Πραγμάτων, σε ένα θανάσιμο χτύπημα από το οποίο δεν θα ανακάμψει ποτέ και που διασφαλίζει την εξαφάνισή της από το προσκήνιο της παγκόσμιας ιστορίας, και

- Δεύτερον, καθαρίζοντας το πεδίο, έχει χρησιμεύσει για την απελευθέρωση του νέου Κινήματος από κάθε παρατεταμένο περιορισμό, αναστολή ή δεσμεύσεις σε σχέση με το Παλαιό – επιτρέποντάς του έτσι να αποκτήσει την απαραίτητη ελευθερία για την εκπλήρωση της επαναστατικής του αποστολής. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό να ληφθεί υπόψη, γιατί όχι μόνο ήταν το 1945 ένα ορόσημο στη μέγιστη ιστορία του κόσμου. Ήταν επίσης ένα μεγάλο χάσμα και στην ανάπτυξη του Κινήματος. Μια φάση ουσιαστικά πολιτική και στρατιωτική, τώρα έγινε πνευματική – ναι, ακόμη και θρησκευτική.

Στρατιωτικά και πολιτικά, ο εθνικοσοσιαλισμός στάθηκε ηττημένος το 1945 – εντελώς. Αν αντιπροσώπευε

απλώς μια πολιτική ή στρατιωτική δομή, δεν θα μπορούσε να είχε επιβιώσει από την κατάρρευση. Η ιδέα του Αδόλφου Χίτλερ, ωστόσο, δεν ήταν απλώς πολιτική ή στρατιωτική. Ήταν πάνω από όλα πνευματική - και οι πνευματικές ιδέες δεν μπορούν να διαλυθούν μόνο με ωμή βία ή στρατιωτικά μέσα. Κι όμως, η στρατιωτική δύναμη και ο σωματικός καταναγκασμός ήταν οι μόνοι πόροι που διέθετε η Παλαιά Τάξη Πραγμάτων, γιατί ηθικά και πνευματικά ήταν χρεοκοπημένη. Και έτσι η φαινομενική ήττα του Εθνικοσοσιαλισμού στην πραγματικότητα αποδείχθηκε κάτι το εντελώς διαφορετικό. Διότι, στον αγώνα, η νέα Ιδέα δεν είχε χάσει καθόλου την ακεραιότητά της – την εσωτερική της ουσία – αλλά παρέμενε πνευματικά *αήττητη*, περιμένοντας μόνο την κατάλληλη στιγμή για να κάνει την επανεμφάνισή της. Πράγματι, ήταν ακριβώς σε αυτόν τον ζωτικό τομέα που αποδείχθηκε πιο δυνατή από ποτέ. Ανεμπόδιστη από σκόπιμες –δηλαδή πολιτικές– θεωρήσεις κάθε είδους, ήταν πλέον παντελώς ελεύθερη και ανεμπόδιστη να επιδιώξει την υψηλή της μοίρα. Μέσα από το χυτήριο των πιο φρικτών βασάνων και κακουχιών, ένα Κίνημα είχε αναδυθεί – εσωτερικά εξαγνισμένο, τελειοποιημένο στην πίστη του, οχυρωμένο, ατσάλινο και απείρως πιο συνειδητό για την ιερή του αποστολή σε αυτή τη γη.

Καθώς τώρα προχωράμε πιο μπροστά στο μέλλον, αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε το αμυδρό περίγραμμα ενός φοβερού σχεδίου: *ο Αδόλφος Χίτλερ και ο λαός του έπρεπε να θυσιαστούν ώστε η υπέροχη, νέα Ιδέα να μπορέσει μια μέρα να αναγεννηθεί σε μία εξυψωμένη μορφή ως ένας ένδοξος φάρος και ως ένα σύμβολο για την μαχόμενη Άρια ανθρωπότητα σε ολόκληρο τον κόσμο*. Αυτός ήταν ο σκοπός και η ουσία του ηρωικού, Ολύμπιου αγώνα τους. Και είναι τώρα πάνω σε αυτό το ιερό θεμέλιο – το σφυρηλατημένο και καθαγιασμένο στις

φλόγες της μνημειώδους τραγωδίας – που πρέπει να οικοδομηθεί ένα αναγεννημένο Κίνημα, και με αυτόν τον τρόπο να δοθεί αιώνιο νόημα στην πολύτιμη θυσία αίματος αυτών των μαρτυρικών εκατομμυρίων, που αντιπροσωπεύουν μια ανώτερη ανθρωπότητα, που έπεσαν μαζί με την πίστη μιας Νέας Εποχής στις καρδιές τους.

VI. Η Κοσμοθέαση μίας Νέας Εποχής

Σήμερα γινόμαστε μάρτυρες των θανατηφόρων ταραχών ενός πολιτισμού. Μια ολόκληρη Τάξη Πραγμάτων καταρρέει. Το Παλιό δεν μπορεί να αποκατασταθεί. Είναι καταδικασμένο.

Η σύγχυση και η αβεβαιότητα που βλέπουμε τώρα δεν είναι παρά ένα προοίμιο για το απόλυτο χάος και την αγωνία που περιμένει. Όταν το λαμπρό αστέρι του πολιτισμού εκρήγνυται, δημιουργεί μια πνευματική μαύρη τρύπα, που δρα με τον ίδιο φοβερό τρόπο με το υλικό αντίστοιχό της. Ολόκληρη η πνευματική πραγματικότητα οδηγείται στο τίποτα από το *αντι-πνεύμα*, σαν να λέγαμε. Κανένας Σκοπός, κανένα Νόημα, καμία Αξία, κανένα Πρότυπο, καμία Αρχή, καμία Ρίζα, καμία Κατεύθυνση, κανένα Ιδανικό, καμία Αλήθεια, καμία Τιμή, καμία Ομορφιά, καμία Αριστεία, καμία Τάξη, κανένας Θεός – *τίποτα* – δεν θα μείνει. Μόνο αυτό που είναι σε θέση να αποστασιοποιηθεί από τον παλιό κόσμο και να απομακρυνθεί από την τρομερή βαρυτική του έλξη μπορεί να ξεφύγει από την κατανυκτική δίνη της κατάρρευσης.

Σε αυτή την τελευταία κατηγορία θα βρεθούν όλοι εκείνοι οι πνευματικά αποξενωμένοι, που με κάποιο τρόπο καταφέρνουν να βρουν το δρόμο τους προς έναν Νέο κόσμο. Σήμερα υπάρχει ένα αίσθημα απελπισίας - μια απόγνωση που αντικατοπτρίζει κάτι περισσότερο από μια απλή απώλεια πίστης σε κάποιο κυβερνητικό καθεστώς ή κοινωνικό

σύστημα, αλλά αγγίζει κάθε πτυχή της ζωής και της ύπαρξης. Άντρες φωνάζουν για κάτι στο οποίο θα πιστέψουν, για κάτι που θα καθοδηγήσει και θα ενημερώσει τη ζωή τους. Οξυδερκή μυαλά αναζητούν έναν σκοπό και μία κατεύθυνση, για μια Νέα εστία πίστης που θα αντικαταστήσει αυτό που έχει χαθεί απελπιστικά και ανεπανόρθωτα.

Αλλά πού είναι μια τέτοια ιδέα, μια τέτοια πίστη;

Όπως έχει σημειωθεί, ο Άριος άνθρωπος έχει υποφέρει για πάνω από χίλια χρόνια από μια πνευματική ένταση που προκαλείται από την εισβολή της αλλότριας ιδεολογίας στον φυσικό κόσμο της σκέψης του – μια διαδικασία που παραμόρφωσε τον πολιτισμό της Δύσης από την αρχή και εμπόδισε την εκπλήρωση μιας ανώτερης αποστολής. Όχι μόνο επιβλήθηκε μια απίστευτη κοσμολογία στον απρόθυμο Άριο από το νέο δόγμα, αλλά αναγκάστηκε να δεχτεί μια δήλωση τελεολογικού σκοπού που ισοδυναμούσε με κήρυξη πολέμου ενάντια στη φυσική τάξη και τους αιώνιους νόμους της. Ο Θεός χωρίστηκε από τη δημιουργία του. Η ίδια η φύση θεωρήθηκε ύποπτη. Το πνεύμα έγινε εχθρός της σάρκας. Ο άνθρωπος κηρύχθηκε κληρονομικά και απελπιστικά αμαρτωλός. Ο Θεός έγινε ένα εξωτερικό αντικείμενο –μια απομακρυσμένη, αυθαίρετη, δεσποτική φιγούρα– που ο άνθρωπος θα έπρεπε να φοβάται και μπροστά στον οποίο θα πρέπει να ανατριχιάσει και να φοβηθεί. Ο Θεός θεωρήθηκε επίσης ευγενικός και καλοπροαίρετος. Ως εκ τούτου, λέγεται ότι συμφώνησε να μην εμποδίζει και βασανίζει τον άνθρωπο στο διηνεκές, όπως είχε σχεδιάσει, εάν ο άνθρωπος με τη σειρά του συναινούσε στην τελετουργική εξιλέωση μέσω ενός από τα τρία μέρη του. Υπονοουμένως, η υπεύθυνη, ορθή συμπεριφορά εξευτελίστηκε υπέρ της συγχώρεσης μέσω της θείας χάρης.

Η ενασχόληση της θρησκείας στη Δύση για πάνω από μια χιλιετία με τη σωτηρία της «ψυχής» του ατόμου, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι μεγαλύτερες φυλετικές εκτιμήσεις, είχε τις πιο καταστροφικές συνέπειες. Όχι μόνο ενθάρρυνε την πιο χυδαία μορφή πνευματικής μικροπρέπειας και εγωισμού, αλλά είχε και μια ακόμη πιο επιβλαβή επίδραση. Αποδίδοντας βασική σημασία στην ατομική σωτηρία, υποβάθμισε έτσι την ευημερία του ίδιου του είδους –του λαού και της φυλής του– σε κάτι μικρότερης σημασίας. Η κοινότητα των πιστών –κόκκινη και κίτρινη, άσπρη και μαύρη– ήταν πιο πολύτιμη στα μάτια των πατέρων της Εκκλησίας από την αληθινή κοινότητα σάρκας και αίματος, για την οποία η αγάπη καταγγέλθηκε ως ένα είδος «ειδωλολατρίας». Τότε ο πνευματικός μυελός του Άριου ανθρώπου αφέθηκε να μαριναριστεί σε ένα ηθικό παρασκεύασμα πραότητας, λήθης, μη-αντίστασης απέναντι στο κακό και αγάπης του εχθρού.

Τέλος, σε συνδυασμό με όλα τα αναφερθέντα μέτρα για τον ηθικό αφοπλισμό, προστέθηκε ένα συστατικό Ιουδαιολατρείας: Αυτοί από τον Οίκο του Ισραήλ εξαιρέθηκαν βολικά από όλα τα παραπάνω, με το σκεπτικό ότι ως Εκλεκτοί δεν θα έπρεπε να ενοχλούνται από τέτοιες περιττές εκτιμήσεις. Η σύγχρονη κατάσταση παρουσιάζεται ως το τελικό αποτέλεσμα αυτού του εξωπραγματικού δόγματος.

***

Η κοσμοθέαση του μέλλοντος θα διαφέρει ριζικά από την ιουδαιοχριστιανική αντίληψη. Θα προέλθει από μια εντελώς διαφορετική αντίληψη της ανθρώπινης κατάστασης και του σκοπού της.

Θα βασίζεται, καταρχάς, σε έναν βαθύ σεβασμό και δέος για τη Φύση, την οποία αντιλαμβάνεται ως μια διαχρονική Τάξη χωρίς αρχή ή τέλος, αλλά υπό συνεχή αλλαγή και κυκλική ανανέωση, και η οποία στην τελική της διαμόρφωση είναι ομοούσια με το Θείο, το οποίο αντιμετωπίζει ως *υποκείμενο* παρά ως αντικείμενο.

Θεωρεί τον άνθρωπο ως μέρος της Φύσης και προτείνει την αποκατάσταση των φυσικών νόμων στη θέση που τους αξίζει στις ανθρώπινες υποθέσεις – σφυρηλατώντας έτσι τον ιερό δεσμό μεταξύ ανθρώπου και Φύσης, έναν δεσμό που διαλύθηκε από τη σημιτική ιδεολογία.

Ταυτόχρονα, δηλώνει ότι για τον συνειδητό Άρειο δεν μπορεί να υπάρξει διαχωρισμός από το Θείο. Ο Θεός του δεν βρίσκεται σε κάποιον άλλο κόσμο, αλλά κατοικεί στην περιοχή της καρδιάς του. Μία σωστή θρησκευτική στάση είναι μία στάση σεβασμού, παρά φόβου.

Έτσι σηκώνει το βάρος του προπατορικού αμαρτήματος και της ενοχής από τους ώμους του και τερματίζει την ταπείνωσή του ενώπιον του Παντοδύναμου, διακηρύσσοντας αντίθετα την ένδοξη ευγένειά του. Αποκαθιστά την ουσιαστική ολότητα του ανθρώπου, γιατί κατά την άποψή του δεν μπορεί να υπάρξει σχίσμα μεταξύ σώματος και ψυχής. Αντιπροσωπεύει, τέλος, μια *επιβεβαίωση* - παρά μια άρνηση - της ζωής και διδάσκει έναν χαρούμενο ηρωισμό, ένα δυναμικό θάρρος και μία αντρεία αποφασιστικότητα μπροστά στο αδυσώπητο πεπρωμένο, ακόμα κι όταν αυτό περιλαμβάνει κατήφεια και απόγνωση, αντιξοότητες και θάνατο.

Έτσι η νέα Ιδέα –επιστρέφοντας στις παραδοσιακές αξίες της Άριας θρησκευτικότητας– απελευθερώνει τον Άριο άνθρωπο από αυτή την εσωτερική ένταση που χαρακτήρισε

την πνευματική ζωή στη Δύση την περασμένη χιλιετία και τον φέρνει σε αρμονία με τους νόμους της Φύσης και την ίδια του την ύπαρξη. Με μια λέξη, η προοπτική του μέλλοντος επαναφέρει τον Άριο άνθρωπο σε μια υγιή, φυσική κατάσταση, επιτρέποντας για άλλη μια φορά την ανεμπόδιστη έκφραση της εγγενούς πνευματικότητάς του, καθώς και τον ελευθερώνει για την εκπλήρωση μιας μεγάλης αποστολής.

Κάνοντας αυτό, θυμίζει την πίστη των αρχαίων προγόνων μας, που ζούσαν αρμονικά σε σχέση με τη Φύση και απολάμβαναν μια πλήρως ανεπτυγμένη θρησκευτική ζωή, η οποία καθιέρωσε τα ηθικά και αξιακά πρότυπα της κοινωνίας τους και θεμελίωσε τον πνευματικό τόνο της μοίρας τους.

Σημαντικότερα, επιστρέφοντας στην αρχέγονη πηγή της ίδιας της ζωής, η νέα Ιδέα είναι σε θέση να αποκαταστήσει την πρωτοκαθεδρία της *φυλής* ως την ιερή προϋπόθεση για κάθε ανώτερη ύπαρξη σε αυτή τη γη. Ανεβάζοντας έτσι την έννοια της φυλής σε μια απαραβίαστη θρησκευτική αρχή – στην πραγματικότητα, σε μια *ηθική επιταγή* – μπορεί να μιλήσει για το ύψιστο ζήτημα των σύγχρονων χρόνων, το υπέρτατο βιολογικό/περιβαλλοντικό ζήτημα, δηλαδή την επιβίωση του Άριου ανθρώπου ως την πλέον προηγμένη μορφή ζωής σε αυτόν τον πλανήτη. Ως εκ τούτου, όχι η σωτηρία απλός ενός ατόμου, αλλά η σωτηρία μιας ολόκληρης φυλής είναι το ζωτικό μέλημά της. Αντίθετα, οποιοδήποτε σύστημα σύγχρονης φιλοσοφικής ή θρησκευτικής σκέψης που αποτυγχάνει να αντιμετωπίσει αυτό το θεμελιώδες ερώτημα με ρητά θετικό τρόπο είναι άσχετο, άσκοπο και άχρηστο –αν όχι εντελώς επιβλαβές– για την αιτία της συνεχιζόμενης ύπαρξής μας.

***

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι η απειλή για τη φυλετική μας επιβίωση ξεκινά από πνευματικά αίτια. Κατά συνέπεια, μπορεί να ξεπεραστεί μόνο με μια λύση που έχει πνευματικό χαρακτήρα. Δεν υποφέρουμε από την έλλειψη πολιτικών εναλλακτικών ή πνευματικών στρατηγικών, αλλά από μια πιο θεμελιώδη έλλειψη θέλησης, θάρρους, αποφασιστικότητας, αφοσίωσης, δέσμευσης, ακεραιότητας και γενικού ηθικού – για να μην αναφέρουμε την έλλειψη βασικής κατανόησης και διορατικότητας και την αίσθηση της αληθινής κοινής ταυτότητας. Όποιοι εξωτερικοί κίνδυνοι θέτουν οι ίδιοι προέρχονται, σε τελική ανάλυση, από αυτό το εσωτερικό πρόβλημα.

Επομένως, το ζήτημα της φυλετικής επιβίωσης πρέπει να αντιμετωπιστεί περιλαμβάνοντας όχι μόνο πολιτική και προπαγανδιστική δραστηριότητα, αλλά πρέπει καταρχάς να περιλαμβάνει μια *ηθική και πνευματική κινητοποίηση*. Χωρίς μια τέτοια ηθική συγκέντρωση, όλες οι άλλες προσπάθειες – όσο ευγενείς και γενναίες κι αν είναι – πρέπει αναγκαστικά να αποδειχθούν μάταιες. Οι επιπτώσεις δεκαετιών και αιώνων πολιτιστικής παρακμής είναι απλώς πολύ προχωρημένες και διαδεδομένες για να ξεπεραστούν μόνο μέσω της πολιτικής έκκλησης.

Η σωστή λειτουργία της πολιτικής, φυσικά, είναι να παίρνει τους ανθρώπους – σε μάζες– *όπως είναι*, και να τους χρησιμοποιεί για έναν ευρύτερο σκοπό. Η πνευματική κατάσταση των δυτικών μαζών είναι, ωστόσο, τέτοια που αποκλείει κάθε χρήσιμη δυνατότητα επαναστατικής πολιτικής δραστηριότητας αυτή τη στιγμή. Κατά συνέπεια, το πρώτο καθήκον του σύγχρονου Κινήματος πρέπει να είναι να εδραιώσει μια σταθερή πνευματική/ηθική βάση – ένα πρότυπο απόλυτης ηθικής σταθερότητας – ικανή να

προσελκύσει εκείνους τους αποξενωμένους νέους ιδεαλιστές της φυλής μας που αναζητούν απαντήσεις σε έναν κόσμο μπερδεμένο και απελπισμένο, που θα επηρεάσει τις ζωές τους και θα τους μεταμορφώσει σε αφοσιωμένους αντάρτες των πιο ιερών σκοπών. Είναι ακριβώς ένα τόσο ισχυρό πνευματικό θεμέλιο στο οποίο πρέπει να βασίζεται οποιαδήποτε αποτελεσματική πολιτική δράση στο μέλλον.

Υπάρχει μια συνοδευτική σκέψη. Πρέπει να αναγνωριστεί ότι η κατάσταση που επικρατεί εξελίχθηκε σε μεγάλο χρονικό διάστημα και δεν μπορεί να εξαλειφθεί με στιγμιαία πανάκεια, αλλά μόνο μέσω μιας διαδικασίας *παρατεταμένου αγώνα* που περιλαμβάνει δεκαετίες και γενιές. Η ακεραιότητα ενός τέτοιου αγώνα, ωστόσο, μπορεί να διατηρηθεί μόνο με πνευματική –δηλαδή *θρησκευτική*– πεποίθηση και δέσμευση, με το Κίνημα να εξαρτάται συχνά αποκλειστικά από τους ηθικούς πόρους του για συνέχεια και επιβίωση. Ως εκ τούτου, η ανάπτυξη αυτών των πόρων ως κρίσιμη ανάγκη πρέπει να έχει ύψιστη προτεραιότητα έναντι κάθε άλλης σκέψης.

***

Εάν η νέα Ιδέα αντιπροσώπευε απλώς μια εγκαθίδρυση των παραδοσιακών Άριων πνευματικών αξιών και της φυσικής προοπτικής των προχριστιανικών χρόνων, μαζί με μια έκκληση για διατήρηση της φυλής, σίγουρα θα είχε συνάφεια, νόημα και χρησιμότητα. Ωστόσο, θα παρέμενε ημιτελής και δεν θα διατηρούσε τη δυναμική, ιστορική της ποιότητα. Διότι, τελικά, κάθε μεγάλη ιστορική ιδέα ενσαρκώνει μια ειδική αποστολή καθώς και ένα κάλεσμα για έναν νέο τύπο ανθρώπου.

Αυτό που είναι μοναδικό για την Ιδέα του μέλλοντος είναι ότι προτείνει την ανακούφιση της ανθρώπινης

κατάστασης υπερβαίνοντας την. Διακηρύσσει ένα υψηλότερο πεπρωμένο για τον Άριο άνθρωπο και τον καλεί να συνειδητοποιήσει πλήρως τις δυνατότητές του για μία σωματική, πνευματική και ηθική ανύψωση – δηλαδή προς τη *Θέωση* – ένα εγχείρημα τόσο τραγικά παρεμποδισμένο και παρακωλυόμενο μέχρι τώρα από τα στρεβλωμένα, παραμορφωτικά δόγματα μιας αλλότριας πίστης . Ωστόσο, είναι ακριβώς η δυνατότητα μιας τέτοιας ανοδικής εξέλιξης προς μια Θεϊκή κατάσταση με τη νιτσεϊκή έννοια που αποδίδει στη νέα Ιδέα τον ανώτερο σκοπό και νόημά της και της δίνει τον εξαιρετικό, επαναστατικό της χαρακτήρα.

Αν εξετάσουμε όλες τις ιδεολογικές και πνευματικές τάσεις των τελευταίων εκατό ετών, καθώς και αυτές του παρόντος, γίνεται αμέσως φανερό ότι *υπάρχει μόνο μία ιδέα που μπορεί να θεωρηθεί ότι χρησιμεύει ως η διαμορφωτική αρχή ενός μετα-Δυτικού, μετα-χριστιανικού κόσμου.*

Η επερχόμενη λύτρωση δεν θα περιλαμβάνει τις λεγόμενες εναλλακτικές που είναι απλώς εκκοσμικευμένες αποφύσεις της ίδιας υποκείμενης ιδέας, που είναι η ίδια η αιτία της παρούσας κατάστασής μας.

Και εδώ πρέπει να τονιστεί ότι στους επαναστατικούς σπασμούς που έρχονται, η νέο-σημιτική ιδεολογία του Καρλ Μαρξ δεν θα έχει πιο διαρκή επίδραση από αυτή ενός πολιτισμικού εμετικού. Όποια στιγμιαία δύναμη και επιτυχία κι αν απολαμβάνει είναι εφήμερη σε ένα ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο – όπως και όλων των γκουρού, των φακίρηδων και των εξωτικών νέων πεποιθήσεων από την Ανατολή, σε αυτές τις τελευταίες μέρες του λυκόφωτος πολιτισμού.

Στον σύγχρονο κόσμο, μια ιδέα ή μια σύλληψη μπορεί να θεωρηθεί είτε ως αντιδραστική –και επομένως παροδική– είτε ως επαναστατική και διαρκή. Όλα όσα τείνουν να

διαιωνίσουν την Παλαιά Τάξη Πραγμάτων είναι αντιδραστικά. Όλα όσα συνεχίζουν να λειτουργούν στο πλαίσιο του παρελθόντος είναι αντιδραστικά. Οτιδήποτε τείνει να καλλιεργεί την παρακμή είναι αντιδραστικό. Κάθε ψέμα, κάθε υποκρισία και κάθε οπορτουνισμός είναι αντιδραστικός. Ως εκ τούτου, όλα αυτά είναι παροδικά και δεν θα διαρκέσουν. Μόνο αυτό που αγκαλιάζει τη σκληρή πραγματικότητα και τη δύσκολη αλήθεια θα αποτελέσει μέρος κάτι νέου και υπέροχου. Μόνο αυτό μπορεί πραγματικά να ονομαστεί επαναστατικό, γιατί θα αντέξει. Μόνο αυτό θα παράσχει το πνευματικό θεμέλιο – τον ακτινοβόλο πυρήνα – μιας νέας εποχής.

Σήμερα υπάρχει μόνο μία Ιδέα που μπορεί να θεωρηθεί ως ο αναγεννητικός σπόρος μιας επαναστατικής Νέας Τάξης Πραγμάτων. Μόνο μία Ιδέα μπορεί να χρησιμεύσει ως πνευματικό πρότυπο για τον μετα-δυτικό άνθρωπο. Μόνο μία ιδέα κρατά το κλειδί για το μέλλον. *Είναι η υπέροχη και πανίσχυρη Ιδέα του Αδόλφου Χίτλερ.*

VII. Η Πίστη του Αδόλφου Χίτλερ

Πέρα από την καθαρά πνευματική της πτυχή, η επαναστατική Ιδέα του Αδόλφου Χίτλερ περιέχει μια πρόσθετη διάσταση, στην οποία πρέπει να στραφεί κανείς για να ανακαλύψει την πηγή της αναπόφευκτης έλξης της, τη συναρπαστική μαγεία της, όπως ήταν. Από αυτό το αισθησιακό – το *συναισθηματικό* – περιεχόμενο πρέπει κανείς να συναγάγει το μυστικό της εξαιρετικής αίγλης – όπως ακριβώς κάποιος δεν δύναται να κάνει κάτι άλλο παρά να αντιληφθεί την πυρηνική δυναμική του ως *μύθος* μιας Νέας Εποχής. Διότι δεν προκύπτουν από τη λογική και τον ορθολογισμό οι μεγάλες κινήσεις που κάνουν τη Γη να τρέμει, αλλά από την ανεξιχνίαστη δύναμη της παράλογης πίστης

που αισθάνονται υποκειμενικά οι οπαδοί ενός τέτοιου κινήματος. Στην αρένα των μεγάλων παγκόσμιων γεγονότων, ακόμη και οι πιο ορθολογικές ιδέες πρέπει να πάρουν τον χαρακτήρα της υποκειμενικής πίστης - ή να παραμείνουν για πάντα καταδικασμένες στη σφαίρα της στείρας αφαίρεσης. Πρέπει, με άλλα λόγια, μία ιδέα να προχωρήσει πέρα από την κατανόηση του νου σε μια εκτίμηση της καρδιάς. Μόνο έτσι αποκτά αυτή τη μυστηριώδη και ανεξήγητη ποιότητα που εγγυάται την επιτυχία.

Αν εξετάσουμε τα διάφορα επιμέρους χαρακτηριστικά της Εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας - τις απόψεις της για θεμελιώδεις έννοιες όπως η φυλή, η προσωπικότητα, το κράτος, η εργασία, ο αγώνας και η Φύση, για παράδειγμα - διαπιστώνουμε ότι αυτά δεν αρκούν, ακόμη και όταν συνδυάζονται προκειμένου να επεξηγηθεί το αφύσικο ενδιαφέρον που περικυκλώνει την εκδήλωση της. Για αυτό πρέπει να στραφούμε, τελικά, στην προσωπικότητα του συγγραφέα της. Γιατί στο πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ, η Ιδέα υφίσταται μία συγχώνευση σε ένα υπερβατικό σύνολο που είναι μεγαλύτερο από το άθροισμα των μερών της. Μόνο σε μια υποκειμενική εκτίμηση αυτού του φαινομένου και αυτού που αντιπροσωπεύει, η Ιδέα γίνεται κατανοητή.

***

Ποιος ήταν, λοιπόν, ο Αδόλφος Χίτλερ; *Τι* ήταν αυτός; Σίγουρα, έφερε τα χαρακτηριστικά οποιουδήποτε άντρα. Είχε δύο γονείς. Είχε σάρκα και οστά. Έτρωγε και κοιμόταν. Μεγάλωσε, πήγε σχολείο και δούλεψε για τα προς το ζην. Έκανε φιλίες, είχε προσωπικές συμπάθειες και αντιπάθειες, θύμωσε, αλλά είχε και ζεστή αίσθηση του χιούμορ. Βίωσε χαρά και λύπη, ηδονή και πόνο. Με άλλα λόγια, είχε όλες οι φυσιολογικές ανθρώπινες εμπειρίες και συναισθήματα. Ήταν, πράγματι, εντελώς άνθρωπος.

Ιστορικά, βέβαια, ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν κάτι παραπάνω. Ήταν μεγάλος εθνικός ηγέτης και πολιτικός. Πού μπορεί κανείς να βρει ένα ανάλογο παράδειγμα ενός ταπεινού ανθρώπου του λαού να ανέρχεται – με απόλυτη θέληση, αποφασιστικότητα και ιδιοφυΐα μπροστά σε κάθε πιθανό εμπόδιο και παράδοξο – στην ηγεσία ενός μεγάλου έθνους, απελευθερώνοντάς το από ξένη κυριαρχία, καθαρίζοντας το από τη φυλετική και ηθική σήψη, και οικοδομώντας μέσα σε αυτό ένα καθεστώς εθνικής ενότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης; Πού υπήρχε ένας παρόμοιος πολιτικός που, μόνος του, μπόρεσε να σταματήσει τη φαινομενικά αδυσώπητη προέλαση του κομμουνισμού σε μια ήπειρο; Πού αλλού υπήρχε ένας ηγέτης που ήταν σε θέση να ανορθώσει τη χώρα του –μια χώρα ηττημένη πολεμικά και επιβαρυμένη με αφόρητες αποζημιώσεις – από την οικονομική και κοινωνική δυστυχία και να την επαναφέρει σε θέση ευημερίας, αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας, ενώ άλλα έθνη υπέφεραν από τη Μεγάλη Ύφεση; Πού σε όλη την ιστορία υπήρξε ποτέ κυβερνήτης που απολάμβανε μεγαλύτερη λαϊκή υποστήριξη;

Ωστόσο, πρέπει παραπέρα από τον προφανή του ρόλο ως εξέχοντος εθνικού ηγέτη και πολιτικού, καθώς και την προφανή ανθρωπιά του, να αναζητήσουμε και να ανακαλύψουμε το ουσιαστικό πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ. Συγκεκριμένα, είναι στον τομέα του *έξω-ιστορικού* – δηλαδή, σε εκείνη την περιοχή έξω από την κανονική ιστορική διαδικασία – που πρέπει να στραφούμε για να βρούμε την αληθινή ταυτότητα της φιγούρας που στάθηκε ανάμεσά μας μόλις πριν από λίγες γενιές. Διότι, αν και το έργο της ζωής του συνεχίζει να έχει μια συνεχή επίδραση, το πραγματικό του νόημα δεν μπορεί να αποκαλυφθεί μέσω των συνηθισμένων ερευνών της ιστοριογραφίας.

***

Περισσότεροι από ένας παρατηρητές έχουν σχολιάσει μια σχεδόν περίεργη και συναρπαστική ποιότητα που φαινόταν να πηγάζει από το πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ. Ο Κούμπιτσεκ, για παράδειγμα, έχει περιγράψει το αξιοσημείωτο περιστατικό στο Freinberg (πηγή: Κεφάλαιο 10 από το «The Young Hitler I Knew» του Αουγκούστ Κούμπιτσεκ). Άλλοι έχουν αναφέρει παρόμοιες, αν και λιγότερο δραματικές, εμπειρίες στις δικές τους προσωπικές συναντήσεις με τον Χίτλερ. Και όχι μόνο εκδηλώθηκε αυτή η μυστηριώδης ποιότητα σε τέτοιες μεμονωμένες συναντήσεις, αλλά και μπροστά σε μεγαλύτερα ακροατήρια. Ακόμη και άτομα που δεν ήταν Γερμανοί και δεν ήταν Εθνικοσοσιαλιστές έχουν μαρτυρήσει τη μοναδική ικανότητα του Αδόλφου Χίτλερ να διατυπώνει τα άρρητα συναισθήματα και τις φιλοδοξίες των ακροατών του σαν να εκφράζει τις ενδόμυχες σκέψεις και τα συναισθήματά τους.

Ανακαλώντας μια συγκέντρωση του Χίτλερ που παρακολούθησε το 1930, μια σοσιαλδημοκράτισσα συγγραφέας περιέγραψε το φαινόμενο με αυτόν τον τρόπο:

«Το κοινό βρισκόταν με κομμένη την ανάσα κάτω από το ξόρκι του. Αυτός ο άνθρωπος εξέφρασε τις σκέψεις τους, τα συναισθήματά τους, τις ελπίδες τους: ένας νέος προφήτης είχε αναδειχθεί - πολλοί είδαν μέσα του έναν άλλο Χριστό...» (πηγή: σελ. 397-398 από το «Restless Days» της Lilo Linke).

Το ότι μπόρεσε να επηρεάσει τους συγχρόνους του με αυτόν τον τρόπο είναι από μόνο του αξιοσημείωτο. Αυτό που είναι ακόμα πιο εκπληκτικό και εξωπραγματικό, ωστόσο, *είναι* η ικανότητα του Αδόλφου Χίτλερ να ασκεί μια συνεχή και χαρισματική επίδραση σε γενιές που δεν γεννήθηκαν καν κατά τη διάρκεια της θνητής του ζωής! Φαίνεται ότι εξακολουθεί να εκφράζει τα βαθύτερα, πιο εγκάρδια

συναισθήματα και επιθυμίες μας ως Άριων ανθρώπων. Φαίνεται να επηρεάζει άψογα το εσωτερικό μας είναι. Όταν μιλάει, υπάρχει μια έμφυτη επίγνωση ότι στην πραγματικότητα ακούμε τον ήχο *της δικής μας εσωτερικής φωνής*. Τόσο τέλεια είναι η σχέση του με τη φυλετική μας ψυχή που είναι σαν να έχει γίνει ένα με αυτήν. Έχουμε την αίσθηση ότι εδώ μπροστά μας είναι η απόλυτη έκφραση του συλλογικού ασυνείδητου της φυλής μας.

Είναι σαν να βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια φοβερή παρουσία, με ένα διαχρονικό *χάρισμα*. Πράγματι, υπάρχει μια ορισμένη αινιγματική αύρα που περιβάλλει τη φιγούρα του Αδόλφου Χίτλερ που φαίνεται να ξεπερνά όλα τα εμπόδια του χρόνου και του χώρου. Όταν αναφέρουμε το όνομά του, αισθανόμαστε ότι μιλάμε για κάτι περισσότερο από ένα ιστορικό φαινόμενο. Αναφερόμαστε σε κάτι που είναι αιώνιο και άπειρο. Έχουμε την αίσθηση ότι δεν αναφερόμαστε μόνο στο παρελθόν, αλλά και στο παρόν και στο μέλλον. Ενστικτωδώς, αισθανόμαστε ότι εδώ ήταν κάτι περισσότερο από άλλος ένας άντρας, ότι εδώ ήταν κάποιος απλά εξαιρετικός.

Η αλήθεια είναι ότι στον Αδόλφο Χίτλερ βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα φαινόμενο που αψηφά κάθε αντικειμενική ανάλυση και ορθολογική εξήγηση.

Πράγματι, είναι κάτι που μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο στον συμβολικό ή αντιπροσωπευτικό του ρόλο – δηλαδή μέσω της μυθικής ερμηνείας. Γιατί μόνο στη σφαίρα του *μύθου* - του έπους και του θρύλου - βρίσκουμε τα επαρκή στοιχεία για να περιγράψουν αυτήν την αρκετά ασυνήθιστη προσωπικότητα. Μόνο μέσω μιας διαδικασίας *αποθέωσης* μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα επιτύχουμε μια συνεκτική κατανόηση της αληθινής πραγματικότητας αυτής της αξιοσημείωτης φιγούρας. Μόνο τότε οι διάφορες πτυχές της

επίγειας ζωής και της καριέρας του υποβάλλονται σε μία εύλογη εξήγηση.

Ως εκ τούτου, μπορούμε να προχωρήσουμε σε μια αναγνώριση ότι αυτό το πολύ ασυνήθιστο ον έφερε, πράγματι, μια θεϊκή εντολή. Ήταν, πράγματι, το όργανο ενός ανώτερου πεπρωμένου. Ήταν, πράγματι, προικισμένος από την Πρόνοια με μια ειδική αποστολή. Και, πράγματι, μπορεί να περιγραφεί ως μια ενσάρκωση του Απόλυτου – αυτής της μεγάλης, άφατης Δύναμης χωρίς αρχή ή τέλος, που κυβερνά και κυριαρχεί σε αυτό το σύμπαν και καθορίζει τα πεπρωμένα των ανθρώπων.

Διαισθητικά αναγνωρίζουμε ότι εδώ αναπαρίσταται κάτι το στοιχειώδες, κάτι το αρχέγονο – κάτι που ανάγεται στην ίδια την ίδρυση του κόσμου. Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή η μοναδική φιγούρα ήταν/είναι μια εκδήλωση της θέλησης του Αιώνιου *σε φυσική μορφή*. Ήταν/είναι η φωνή του Παντοδύναμου, η λέξη – ο *λόγος* – που ξαναειπώθηκε στον σύγχρονο άνθρωπο. Πράγματι, ήταν/είναι ο προάγγελος μιας Νέας Εποχής εδώ στη Γη.

Ταυτόχρονα τον αναγνωρίζουμε ως την τέλεια προσωποποίηση της φυλετικής μας ψυχής. Είναι η συνείδησή και η ενσυναίσθηση μας. Σε αυτόν εκδηλώνεται η φυλετική μας βούληση. Σε αυτόν βλέπουμε να ενσαρκώνονται οι υψηλότερες ελπίδες και φιλοδοξίες του Άριου ανθρώπου.

Και έτσι, αποδίδοντας φόρο τιμής σε αυτή την εξαιρετική προσωπικότητα, ταυτόχρονα αποβλέπουμε στη δική μας ψυχή και στο Θείο που βρίσκεται μέσα μας. Σε έμφυτη σχέση μαζί του και στην υπηρεσία της Υπόθεσης του, οι ζωές μας αποκτούν σκοπό, νόημα, αξία, συνάφεια, κατεύθυνση, δομή, σημασία. Χωρίς αυτόν, δεν έχουμε αξία. δεν είμαστε τίποτα – *μηδέν*. Μαζί του, έχουμε το προνόμιο να

γίνουμε μέρος μιας ευρύτερης Τάξης Πραγμάτων – πράγματι, έχουμε τη δυνατότητα να υπερβούμε τους περιορισμούς της δικής μας θνητής ύπαρξης.

Αυτός, λοιπόν, είναι Εκείνος που έχουμε την τιμή να αποκαλούμε *Φύρερ* - Ηγέτη - τον *πνευματικό οδηγό* μας, το ειδικό δώρο της Πρόνοιας, Αυτόν που επιλέχθηκε να αποκαλύψει το Θείο θέλημα, τις Θεϊκές διατάξεις στην παρούσα Εποχή.

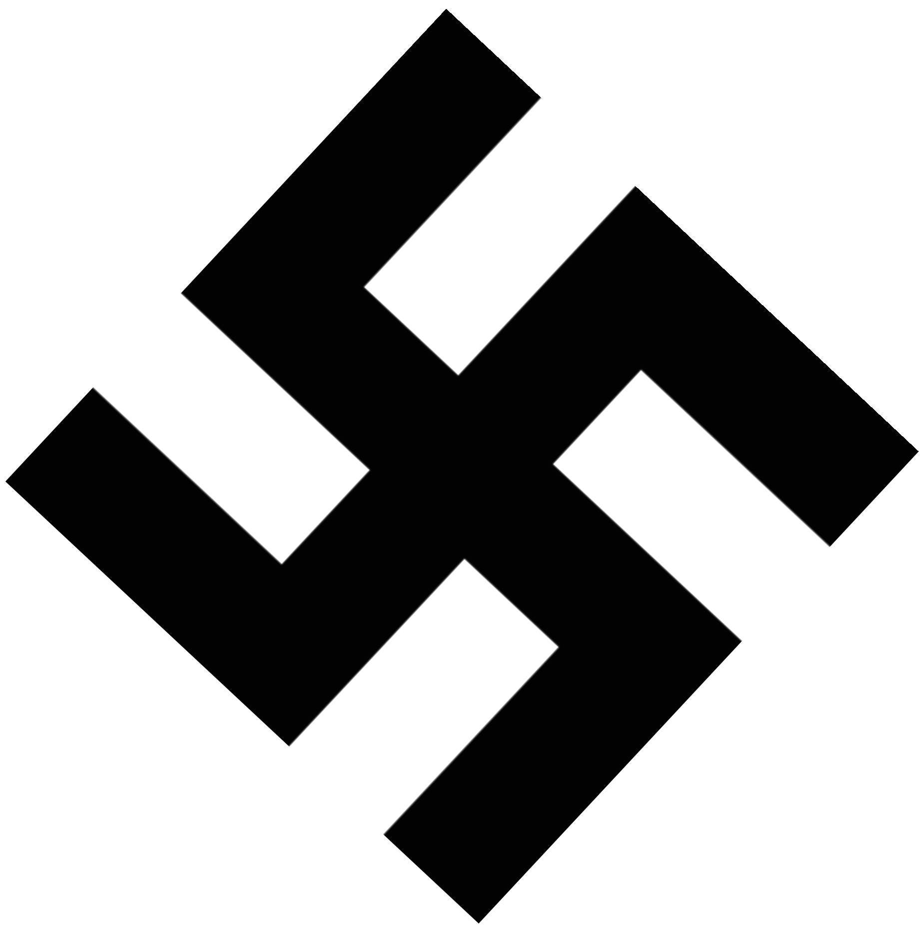
Κάθε ανθρώπινη Τάξη Πραγμάτων περιέχει μια ιδέα που συμβολίζει τον ανώτερο σκοπό και την αποστολή της. Και έτσι πρέπει να δούμε, πάνω απ' όλα, ως σύμβολο μιας Νέας Εποχής τη φιγούρα του Αδόλφου Χίτλερ. Μπορεί να ειπωθεί ότι αντιπροσωπεύει την εσωτερική αρχή – την *αιτία* - ολόκληρης της φυλετικής μας ύπαρξης, της ιστορίας μας, της μοίρας μας, της ζωής μας. Στέκεται ως το αιώνιο έμβλημά μας μπροστά στον κόσμο. Είναι ο νόμος μας και ο οδηγός μας ως Άριοι για τον επερχόμενο χρόνο. Είναι η ελπίδα μας, η λύτρωσή μας, η υπόσχεσή μας για τη νίκη.

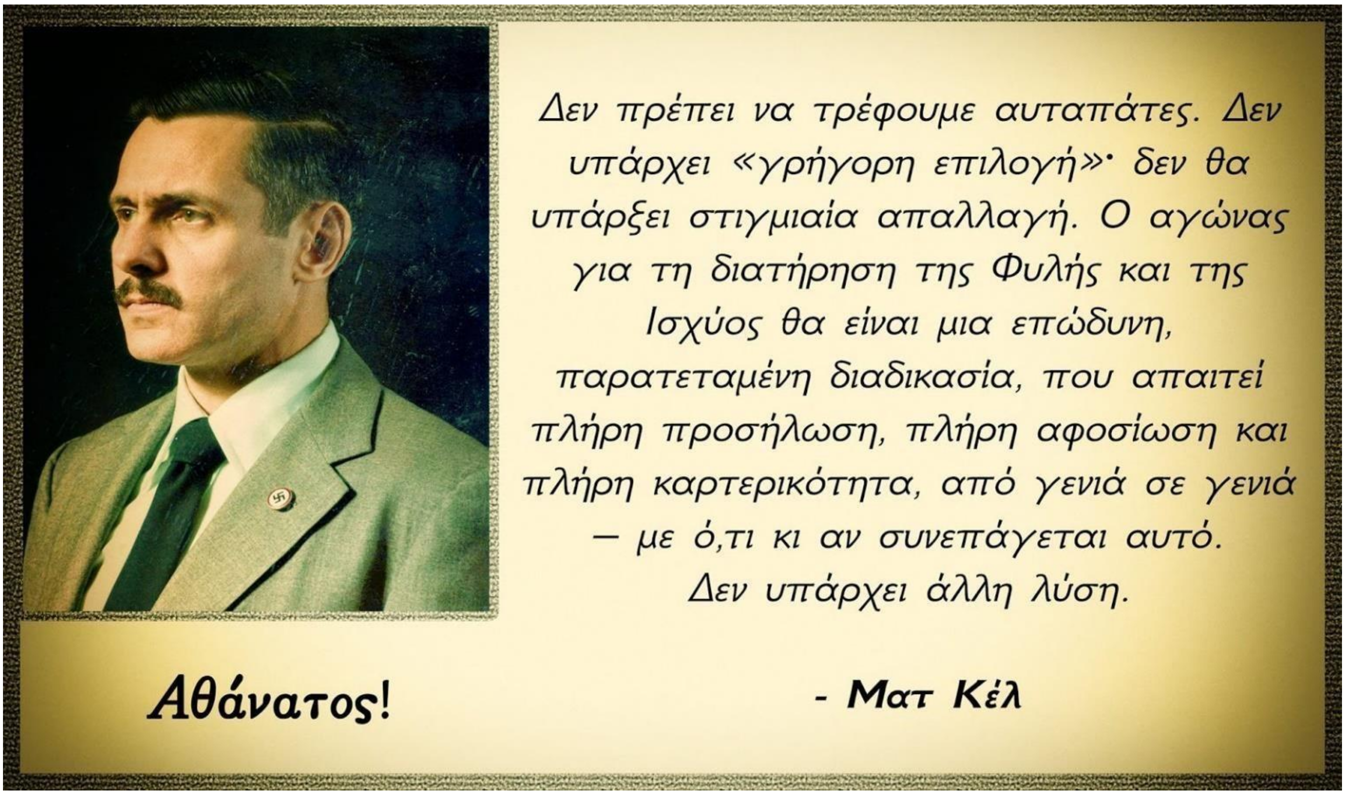
Έτσι αντιλαμβανόμαστε το περίγραμμα μιας νέας, έμφυτης πραγματικότητας στην οποία το μεταμορφωμένο πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ ενώνεται με τον αναγεννημένο Άριο άνθρωπο και το Απόλυτο σε μία μυστικιστική ένωση για να σχηματίσουν τον ευγενή *μύθο* μιας Νέας Πίστης.

Ήδη, τα βασικά στοιχεία αυτής της πίστης, της Χιτλερικής πίστης - του *Χιτλερισμού* - υπάρχουν σε άρρητη, ακατανόητη μορφή στις καρδιές ενός μικρού, αλλά αυξανόμενου αριθμού πιστών. Σιγά-σιγά, σχεδόν ανεπαίσθητα, μια ιερή ακολουθία συγκεντρώνεται ορκιζόμενη αθάνατη πίστη και τιμή. Προκλητικά, υψώνεται το Λάβαρο. Η προοπτική της μάχης ξεσηκώνει το αίμα της.

Χαιρετίζει τον αγώνα - τη φοβερή πρόκληση. Περιμένει την επερχόμενη καταιγίδα.

Μια νέα απαλλαγή διαφαίνεται τώρα στον ορίζοντα. Μια νέα, μεταμορφωτική πραγματικότητα σχηματίζεται. Καθώς το σκοτάδι ενός πολιτισμού που πεθαίνει ρίχνει τη σκιά του που επιμηκύνεται πάνω από έναν μπερδεμένο και απελπισμένο κόσμο, *η πίστη του μέλλοντος θα λάμπει όλο και πιο πολύ ως η μοναδική, λυτρωτική ελπίδα – το πολικό αστέρι μιας Νέας Εποχής και μιας λαμπερής Νέας Τάξης Πραγμάτων, που θα καθοδηγείται από την αθάνατη προσωπικότητα της μεγαλύτερης ύπαρξης που έχει αντικρύσει ποτέ το πρόσωπο αυτής της Γης.*

Δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες. Δεν υπάρχει «γρήγορη επιλογή»· δεν θα υπάρξει στιγμιαία απαλλαγή. Ο αγώνας για τη διατήρηση της Φυλής και της Ισχύος θα είναι μια επώδυνη, παρατεταμένη διαδικασία, που απαιτεί πλήρη προσήλωση, πλήρη αφοσίωση και πλήρη καρτερικότητα, από γενιά σε γενιά — με ό,τι κι αν συνεπάγεται αυτό.
Δεν υπάρχει άλλη λύση.
- Ματ Κέλ
Αθάνατος!

ΧΙΤΛΕΡ ΓΙΑ ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ!